

מחשבה קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן
יומא דף ס

שפת אמת צו תרל"ה

זאת תורת העולה כו' מלות תרומת הדשן. וקשה למה נקרא זאת תורת העולה שהיא מלוא אחרונה אחר כל קרבנות היום. ומשמע שכל הקרבן תלוי בהרמת הדשן. כי הנה עולה זאה על הרהור הלז כמאמרם ז"ל היא העולה מחשבה רעה דלתוקדא על גבי מדבחא. והוא שריפת החטאת. אך אחר ציפור השאור לריכין להרים הדשן כי כל ירידה הוא לורך עלי'. והרי הכל בכלל זריחת השי"ת. כמאמר צורא חושך. והוא לצוא על ידי שריפת הרע אל הטוב. ואז נגמר המכוון. כמלא כי הרמת הדשן עיקר הקרבן. וכן מלינו באפר פרה שע"י שריפת החטאת זא מזה כל הטהרה כמאמר מטמא טהורים ומטהר טמאים. ובמד' מי יתן טהור מטמא לא אחד כו'. פי' כי זה עדות על אחדותו ית'. פי' כי אם הי' סו' לסט"א כח בפ"ע אך יוכל להתהפך הרע לטוב. ולכן זה עדות שאין כח לסט"א ג"כ רק לפי רעו ית'. ועיקר אמונת ישראל הוא שהקב"ה מחדש בכל יום תמיד מעשה צראשית. ופי' תמיד. בכל רגע. שלא כדברי הכופרים שאומרים שהקב"ה נתן בשעת הבריאה קיום להטבע. רק בני' מאמינים כי השגחת הקב"ה בכל שעה על כל הבריאה בכלל וזפרט. ולכן יוכל להתהפך הטבע עפ"י עבודת האדם להקב"ה ונעשה מטמא טהור כנ"ל: גם היא העולה ע"מ. שכל

שם משמואל צו וזכור שנת תרע"ג בעולה. ונראה דהנה יש להתבונן במצות תרומת הדשן. כי שלשה דברים יש בקרבן. דם ואברים ופדרים ודשן. הדם הוא הנפש ומכפר על הנפש ובזה תלוי עיקר הכפרה. האברים והפדרים הם לריח ניחות. ומ"מ אינן מעכבים את הכפרה. הדשן מוציאין אותו מחוץ למחנה. ונראה דעצם הנפש מכופר בדם. דכתיב (ויקרא י"ז) כי הדם הוא בנפש יכפר. אך המדות המסתעפות מהנפש מתכפרות בהקטרת האיברים והפדרים. שבהם מלובשים חלקי הון חיות הנפש. כי כל המדיית יש בקדושה וכנגדן בתמורה. כמו חסוד דקדושה ולעומתו אהבות חיצוניות. וכן כל שבע המדות. וזה נתברר בלהב אש המזבח. חלקי הרע בעשן יכלו. והם מאכל לחיצונים כבזוה"ק. כי כל זינא אזיל בתר זיני'. וחלקי הטוב עולים מלובנים ומזורזים לריח ניחות. ובאשר ע"י אש המזבח יוצאים כל חלקי החיות. ואינו נשאר רק הגוש הנעשה אפר שאין בו שום חלקי החיות. זה אין בדוגמתו בקדושה. ע"כ גדחה לחוץ:

אך באשר אין עוד מלבדו. ואי אפשר שיהי' דבר במציאות בלתי שיהי' בו ניצוץ קדוש המחי' אותו. וכתיב (שמ"ב י"ד) לבלתי ידה ממנו נדח. ע"כ יש בו עדיין מצוה. והיא מצות תרומת הדשן שנברר הניצוץ הקדוש שבו. אך איננו מתקבל בפנים כמו שהוא. אלא ושמו אצל המזבח. ושם נבלע במקומו. והוא מסיבות מתהפך עד שהניצוץ הקדוש חוזר ובא ונכלל בקדושה. ומ"מ בעודו יש בו מעילה לאות שהוא ניצוץ קדוש. אלא שהוא בסתר המדרגה מהופך לחלק רע שאין בו שום חיות. וצריך ליבון אחר ליבון וצירוף אחר צירוף. בדומם צומח חי מדבר. עד אשר ישוב אל המקום אשר הי' שם אהלו בתחילה. והדברייב עתיקים: